Lietas arhīva Nr. A42-00448-24/16
ECLI:LV:ADRJRIT:2024:0510.A420194223.3.S

Administratīvā rajona tiesa
Rīgas tiesu nams
SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā
Rīgā 2024.gada 10.maijā

Tiesa šādā sastāvā: tiesnese Daiga Lubāne
rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz pieteicēja /pers. A/ pieteikumu par Jūrmalas domes 2023.gada 29.jūnija lēmuma Nr.259 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Jūrmalas pilsētas domes 2018.gada 26.aprīļa lēmumu Nr.186, izskatot zemes gabalu /adrese A/, kadastra Nr./numurs A/, un /adrese B/, kadastra Nr./numurs B/, Jūrmalā īpašnieka SIA "Prefab House" (turpmāk – trešā persona) 2018.gada 27.marta iesniegumu par detālplānojuma izstrādi minētajiem zemes gabaliem, nolemts uzsākt izstrādāt detālplānojumu zemes gabaliem /adrese A/ un /adrese B/.

2023.gada 28.februārī Jūrmalas dome pieņēma lēmumu Nr.70 "Par detālplānojuma zemes gabaliem /adrese A/ un /adrese B/ nodošanu publiskajai apspriešanai un atzinumu saņemšanai". Ar minēto lēmumu tika veikta publiskā apspriešana un saņemti iestāžu atzinumi.

Pieteicējs 2023.gada 27.martā Jūrmalas valstspilsētas administrācijā iesniedza lūgumu apbūvei paredzētajā teritorijā izveidot ietves servitūtu izejai uz dzelzceļa stacijas "/Nosaukums A/" peronu.

Ar Jūrmalas domes 2023.gada 29.jūnija lēmumu Nr.259 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) nolemts apstiprināt detālplānojumu. Vienlaikus atzīts, ka piekļuve dzelzceļa stacijai paredzēta pa /adrese/ un dzelzceļa pāreju, jo valsts akciju sabiedrība "Latvijas dzelzceļš" neparedz veidot jaunu dzelzceļa šķērsojumu.

[2] Pieteicējs vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā. Pieteikums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[2.1] Tā kā netika ņemts vērā lūgums apbūvei paredzētajā teritorijā izveidot ietves servitūtu izejai uz dzelzceļa stacijas "/Nosaukums A/" peronu, tad vairākiem iedzīvotājiem, tostarp skolēniem, slimniekiem un personām ar kustību traucējumiem būs jāmēro garāks ceļš pa /adrese/ nekā līdz šim. Turklāt būs jāšķērso bīstamā trīs sliežu dzelzceļa pārbrauktuve, kas nav apsargāta.

[2.2] Apbūvei paredzētajā teritorijā plānotās jaunbūves aizsegs /Nosaukums B/, kas ir valsts nozīmes arhitektūras piemineklis Nr./numurs C/. Tā kā jaunbūves minētajam arhitektūras piemineklim austrumu pusē pietuvosies par 15 metriem, bet dienvidu pusē par 21 metru, tiks pārkāpts Aizsargjoslu likuma 8.pants, kas noteic minimālo – 100 metru – aizsargjoslas (aizsardzības zonas) platumu ap kultūras pieminekli pilsētās.

[3] Rakstveida paskaidrojumā tiesai Jūrmalas dome norāda, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms, vēršot uzmanību uz turpmāk norādītajiem argumentiem.

[3.1] Nodibināt ceļa (ietves) servitūtu apbūvei paredzētajā teritorijā nav nepieciešams, jo pieteicējam pastāv iespēja piekļūt uz dzelzceļa staciju "/Nosaukums A/" pa citu ceļu, proti, izmantojot /adrese/. Savukārt apstāklis, ka pieteicējam ir jāmēro garāks ceļa posms nav pamats ceļa servitūta nodibināšanai.

[3.2] Detālplānojuma teritorija tiks sakārtota, aizvācot būvgružus, būvmateriālu noliktavas, kā arī pārbūvējot un atjaunojot ēkas. Teritorijas attīstība kopumā uzlabos vizuālo izskatu, nodrošinot, ka kultūras pieminekļa aizsardzības zonā neatrodas degradēta teritorija. Turklāt Nacionālā kultūras mantojuma pārvalde par izstrādāto detālplānojumu ir sniegusi pozitīvu atzinumu.

[4] Trešā persona SIA "Prefab House" rakstveida paskaidrojumus par pieteikumu nav sniegusi.

[5] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 112.[1]panta pirmo daļu tiesa administratīvo lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[6] Lietā noskaidrojams, vai Jūrmalas dome, apstiprinot detālplānojumu, pamatoti neietvēra ietves celiņa izbūvi un, vai ievērotas kultūras pieminekļa Nr./numurs C/ aizsardzības prasības.

[7] Pašvaldību likuma 4.panta pirmās daļas 15. un 16.punkts noteic, ka pašvaldība autonomo funkciju ietvaros saskaņā ar pašvaldības teritorijas plānojumu nosaka zemes izmantošanu un apbūvi, kā arī nodrošina ar būvniecības procesu saistīta administratīvā procesa tiesiskumu.

Teritorijas attīstības plānošanas likuma 1.panta 10.punkts noteic, ka detālplānojums ir detalizēts vietējās pašvaldības teritorijas daļas plānojums, kuru izstrādā, lai noteiktu prasības konkrētu zemes vienību izmantošanai un apbūves parametriem, kā arī precizētu zemes vienību robežas un aprobežojumus.

Minētā likuma 2.pantā noteikts, ka šā likuma mērķis ir panākt, ka teritorijas attīstība tiek plānota tā, lai varētu paaugstināt dzīves vides kvalitāti, ilgtspējīgi, efektīvi un racionāli izmantot teritoriju un citus resursus, kā arī mērķtiecīgi un līdzsvaroti attīstīt ekonomiku.

[8] Saskaņā ar Teritorijas attīstības plānošanas likuma 28.panta pirmo daļu detālplānojumā atbilstoši mēroga noteiktībai detalizē un konkretizē teritorijas plānojumā vai lokālplānojumā noteiktajā funkcionālajā zonējumā paredzētos teritorijas izmantošanas veidus un aprobežojumus, nosakot prasības katras zemes vienības teritorijas izmantošanai un apbūvei. Atbilstoši minētā panta trešajai daļai detālplānojumu izstrādā pirms jaunas būvniecības uzsākšanas vai zemes vienību sadalīšanas, ja tas rada nepieciešamību pēc kompleksiem risinājumiem un ja normatīvajos aktos nav noteikts citādi.

Tātad detālplānojuma mērķis ir detalizēt vietējās pašvaldības teritorijas plānojumā paredzētos teritorijas izmantošanas veidus un aprobežojumus. Detālplānojums plānotās apbūves vietu nosaka plānošanas veidā, bet noteikt konkrētā objekta atrašanos līdz mēroga precizitātei primāri ir būvprojekta uzdevums (*sal. Senāta 2018.gada 30.janvāra sprieduma lietā Nr.SKA-22/2018, ECLI:LV:AT:2018:0130.A420618811.2.S, 10.punkts*). Tāpat detālplānojuma izstrāde ir uzskatāma par vienu no mehānismiem sabiedrības tiesību piedalīties ar vidi saistītu jautājumu pieņemšanā nodrošināšanai. Šā mehānisma uzdevums citstarp ir ļaut sabiedrībai pēc informācijas iegūšanas izteikt viedokli un bažas par tiem plānotās būvniecības aspektiem, kuriem, sabiedrības ieskatā, varētu būt būtiska nelabvēlīga ietekme uz apkārtējo vidi (*Senāta 2018.gada 20.decembra sprieduma lietā Nr.SKA-506/2018, ECLI:LV:AT:2018:1220.A420237615.2.S, 9.punkts*). Tādā veidā detālplānojums ir būtisks un nepieciešams funkcionālais līdzeklis teritorijas plānojuma īstenošanai. Vispārīgi tieši detālplānojuma izstrādāšana var ļaut identificēt plānotās būvniecības draudus videi (šā jēdziena plašākā izpratnē), kā arī ļaut sabiedrībai iesaistīties ar vidi saistītu lēmumu pieņemšanā (*Senāta 2015.gada 18.jūnija lēmuma lietā Nr.SKA-912/2015, 670003915, 13.punkts*).

Par gājēju ceļa izveidošanu detālplānojuma teritorijā

[9] Pieteicējs argumentē, ka netika ņemts vērā lūgums detālplānojuma teritorijā izveidot gājēju celiņu izejai uz dzelzceļa stacijas "/Nosaukums A/" peronu. Tādējādi vairākiem iedzīvotājiem, tostarp skolēniem, slimniekiem un personām ar kustību traucējumiem būs jāmēro garāks ceļš pa /adrese/ nekā līdz šim. Turklāt būs jāšķērso bīstamā trīs sliežu dzelzceļa pārbrauktuve.

Savukārt atbildētāja norāda, ka nodibināt ceļa (ietves) servitūtu nav nepieciešams, jo pieteicējam pastāv iespēja piekļūt dzelzceļa stacijai pa citu ceļu, izmantojot /adrese/. Savukārt apstāklis, ka pieteicējam ir jāmēro garāks ceļa posms nav pamats ceļa servitūta nodibināšanai.

[10] Detālplānojuma izstrādes uzdevumā (*lietas 28.lapa*) norādīts, ka mērķis ir izvērtēt priekšlikumu veikt robežu pārkārtošanu, izveidojot no zemes gabala /adrese A/, un zemes gabala /adrese B/, astoņus atsevišķus apbūvei paredzētus zemes gabalus un nodrošinot katram atsevišķi izveidotajam apbūvei paredzētajam zemes gabalam piebraucamā ceļa izveidošanu, nosakot katram apbūvei paredzētajam zemes gabalam konkrētas apbūves vietas un apbūves rādītājus, teritorijas atļauto izmantošanu un izmantošanas aprobežojumus atbilstoši spēkā esošajam Jūrmalas pilsētas teritorijas plānojumam un Teritorijas izmantošanas un apbūves noteikumu Mazstāvu dzīvojamās apbūves teritorija (DzM3) prasībām, kā arī ievērojot aizsargjoslā ap kapsētu un aizsargjoslā gar dzelzceļu, pa kuru pārvadā naftu, naftas produktus, bīstamas ķīmiskas vielas un produktus noteiktos ierobežojumus.

No minētā izriet, ka abus norādītos zemes gabalus plānots sadalīt astoņos zemes gabalos ar mērķi veikt dzīvojamo māju būvniecību.

Savukārt Situācijas raksturojumā par teritorijas novietojumu, piekļūšanu un apbūves kontekstu apkārtnē (*lietas 28.lapa*) norādīts, ka detālplānojuma teritorija atrodas Jūrmalas valstspilsētā, /Nosaukums C/, tiešā dzelzceļa stacijas "/Nosaukums A/" tuvumā un 10-15 minūšu kājāmiešanas attālumā no /Nosaukums D/. Detālplānojuma teritorija robežojas ar /adrese/, pa kuru ir trasēts veloceļš Rīga-Jūrmala. Pieejams sabiedriskais transports – dzelzceļa maršruts Rīga-Tukums-Rīga un Jūrmalas sabiedriskais transports.

Tātad šobrīd jau ir izveidota transporta infrastruktūra – veloceļš un pārbrauktuve, lai iedzīvotāji varētu drošā veidā šķērsot dzelzceļa sliedes un nokļūt līdz dzelzceļa stacijai.

Pieteicējs iesniedza priekšlikumu par ceļa (ietves) servitūtu, kas šķērsotu detālplānojuma teritoriju (*lietas 12.lapa*). Vienlaikus tiesa konstatē, ka pieteicēja piedāvātais risinājums paredz, ka gājēju ceļš beigtos tieši pie dzelzceļa sliedēm vietā, kurā nav un nav paredzēts izveidot jaunu dzelzceļa šķērsojumu.

Ievērojot minēto, lietā noskaidrojams, vai šādos faktiskajos apstākļos pastāv pamats izveidot detālplānojuma teritorijā gājēju ceļu.

[11] Ministru kabineta 2014.gada 14.oktobra noteikumi Nr.628 "Noteikumi par pašvaldību teritorijas attīstības plānošanas dokumentiem" regulē jautājumus par detālplānojuma izstrādes kārtību un šī dokumenta saturu. Saskaņā ar šo noteikumu 38.punktu detālplānojumu izstrādā, lai īstenotu konkrētu attīstības priekšlikumu vai plānošanas uzdevumu, detalizējot teritorijas plānojumā vai lokālplānojumā noteiktās prasības. Minēto noteikumu 44.punkts noteic, ka detālplānojumā ietilpst: 1) paskaidrojuma raksts; 2) grafiskā daļa; 3) teritorijas izmantošanas un apbūves nosacījumi; 4) administratīvais līgums par detālplānojuma īstenošanu, izņemot gadījumu, ja detālplānojumu izstrādā pašvaldība.

Saskaņā ar 46.2.punktu grafiskajā daļā citstarp attēlo esošās un projektētās zemes vienības un zemes vienības daļu robežas, piekļūšanas iespējas katrai zemes vienībai, ievērojot zemes ierīcību regulējošo normatīvo aktu prasības. Tāpat attēlo plānotās apbūves, satiksmes infrastruktūras, shematiskus ielu un ceļu profilus, publiskās ārtelpas teritorijas un piekļuvi tām.

No minētā izriet, ka detālplānojumā jāparedz piekļuves risinājumi gan katrai zemes vienībai, gan satiksmes infrastruktūrai.

No detālplānojuma grafiskās daļas izriet, ka detālplānojuma teritorijā ir paredzēts izveidot astoņus apbūves zemes gabalus un katram zemes gabalam norādīti piekļūšanas risinājumi, kā arī piebraucamo ceļu piekļūšana satiksmes infrastruktūrai. Tādējādi izvērtējot detālplānojuma izstrādes uzdevumā norādīto informāciju par plānoto šīs teritorijas attīstību un apbūvi, tiesa atzīst, ka trešā persona ir izpildījusi normatīvo aktu prasības.

Līdz ar to nav konstatējams objektīvs pamats secināt, ka detālplānojumā bija jāparedz vēl papildu piekļuves risinājumi. Tāpat arī pieteicējs nenorāda uz tiesību normām, kas noteic tā subjektīvās tiesības prasīt, lai detālplānojumā tiktu iekļauti papildu risinājumi gājēju kustības organizēšanai. Kā jau norādīts iepriekš, detālplānojuma teritorija robežojas ar /adrese/, pa kuru ir trasēts veloceļš, pa kuru var nokļūt līdz dzelzceļa stacijai "/Nosaukums A/", šķērsojot dzelzceļu pa ierīkotu dzelzceļa pārbrauktuvi.

Apstāklis, ka norādītais ceļš ir garāks un līdz ar to nav ērts, nevar būt par pamatu tam, lai aprobežotu detālplānojuma teritorijā esošo zemes gabalu īpašnieka īpašuma tiesības.

[12] Pieteicējs pieteikumā norāda uz nepieciešamību nodibināt gājēju ceļa servitūtu.

Ceļa servitūta nodibināšana ir privāttiesisks jautājums, kas risināms civiltiesiskajā kārtībā starp nekustamo īpašumu īpašniekiem. Ne pašvaldībai, ne administratīvajai tiesai administratīvā procesa ietvaros nav kompetences risināt strīdus starp privātpersonām.

Tiesa vērš uzmanību, ka atbilstoši Civillikuma 1231.pantam servitūtu nodibina: 1) ar likumu; 2) ar spriedumu; 3) ar līgumu vai testamentu. Iztulkojot Civillikuma 1231.panta 2.punktu, Satversmes tiesa atzinusi, ka tad, ja personas nespēj vienoties par servitūta nodibināšanu, strīdu par servitūta nodibināšanu izšķir tiesa, kuras kompetencē ir izšķirt strīdus par sveša nekustamā īpašuma lietošanu. Ja nebūtu minētās normas, netiktu aizsargātas personu tiesības gadījumos, kad nepieciešams nodibināt servitūtu par labu personai vai tās nekustamajam īpašumam, un savu nekustamo īpašumu personas varētu izmantot vienīgi tad, ja tam piekristu kaimiņos nekustamā īpašuma īpašnieks (sk. *Satversmes tiesas 2008.gada 22 decembra sprieduma lietā Nr.2008-11-01 12., 14. un 16.punktu*).

Turklāt Senāta praksē nostiprinājusies atziņa, ka gadījumā, ja pastāv strīds par servitūta nodibināšanu, tiesas uzdevums ir konstatēt, ka šāda

aprobežojuma noteikšanai pastāv objektīva nepieciešamība, proti, bez konkrētā servitūta nodibināšanas prasītāja īpašuma tiesība uz valdošo nekustamo īpašumu nav izlietojama, turklāt veids, kādā servitūts tiek nodibināts, ir iespējami saudzīgākais atbildētājam kā kalpojošā nekustamā īpašuma īpašniekam (sk. *Senāta 2020.gada 29.maija sprieduma lietā Nr.SKC-186/2020, ECLI:LV:AT:2020:0529.C27125513.9.S, 6. un 8.1.punktu, 2024.gada 17.janvāra sprieduma lietā Nr.SKC-193/2024, ECLI:LV:AT:2024:0117.C26134621.14.S, 8.punktu*).

Viens no servitūta izlietošanas pamatprincipiem ir ietverts Civillikuma 1139.pantā (katram, kam pieder servitūta tiesība, jāizlieto tā taisnprātīgi, saudzējot pie tam pēc iespējas cita īpašuma tiesības). Proti, servitūts nosakāms pēc iespējas saudzīgi attiecībā uz kalpojošo nekustamo īpašumu. Tiesību doktrīnā atzīts, ka servitūta izlietotājam sava tiesība jāizmanto tā, lai īpašnieka (kalpojošā nekustamā īpašuma īpašnieka) tiesības uz savu lietu, it sevišķi lietošanas tiesība, tiktu ierobežota tikai tiktāl, ciktāl šāds ierobežojums ir absolūti nepieciešams (*sk. G.Višņakova, K.Balodis. Civillikuma komentāri. Lietas. Valdījums. Tiesības uz svešu lietu.(841.-926.p.,1130.-1400.p.).Rīga, Mans īpašums, 1998, 70.lpp.*).

No minētā izriet, ka arī civiltiesībās servitūts nodibināms, ja tā ir nepieciešamība valdošā īpašuma labumam (Civillikuma 1135.pants), bet ne lai radītu zināmas ērtības vai labierīcības valdošā nekustamā īpašuma īpašniekam.

[13] Apkopojot spriedumā norādīto, tiesa atzīst par pamatotu atbildētājas secinājumu, ka izskatāmajā gadījumā nav objektīva pamata paredzēt detālplānojuma teritorijā gājēju ceļa ierīkošanu, jo piekļūšana dzelzceļa stacijai ir iespējama jau pa esošu satiksmes infrastruktūru. Apstāklis, ka dabā esošais ceļš ir garāks, nav pietiekams pamats, lai uzliktu pienākumu detālplānojuma teritorijā esošo zemes gabalu īpašniekam nodrošināt piekļuvi caur savu īpašumu.

Savukārt jautājums par gājēju ceļa servitūta nodibināšanu ir risināms starp nekustamo īpašumu īpašniekiem civiltiesiskajā kārtībā.

Par kultūras pieminekļa aizsardzības zonu

[14] Pieteicējs pieteikumā norāda, ka atbildētāja nav ievērojusi Aizsargjoslu likuma 8.panta prasības attiecībā uz kultūras pieminekļa Nr./numurs C/ aizsardzības zonu. Pieteikumā nav paskaidrots, kā tieši ir pārkāptas šīs tiesību normas prasības. No pieteikuma saprotams, ka pieteicējam ir bažas, ka apbūve detālplānojuma teritorijā aizsegs skatu uz šo pieminekli.

Tiesa konstatē, ka blakus detālplānojuma teritorijai, /adrese C/, atrodas valsts aizsargājams kultūras piemineklis "Dzīvojamā māja" (kadastra apzīmējums /numurs C/).

Aizsargjoslu likuma 8.pants paredz, ka aizsargjoslas (aizsardzības zonas) ap kultūras pieminekļiem tiek noteiktas, lai nodrošinātu kultūras pieminekļu aizsardzību un saglabāšanu, kā arī samazinātu dažāda veida negatīvu ietekmi uz nekustamiem kultūras pieminekļiem. Ja aizsargjosla (aizsardzības zona) ap kultūras pieminekli nav noteikta īpaši, tās minimālais platums ir: 1) lauku apvidos – 500 metru; 2) pilsētās – 100 metru.

Šā likuma 38.pants noteic, ka aizsargjoslās (aizsardzības zonās) ap kultūras pieminekļiem papildus šā likuma 35.pantā minētajam tiek noteikti šādi aprobežojumi: 1) jebkuru saimniecisko darbību aizsargjoslās (aizsardzības zonās) ap kultūras pieminekļiem drīkst veikt tikai ar Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas un kultūras pieminekļa īpašnieka atļauju; 2) pārdodot vienam īpašniekam piederošu kultūras pieminekļa un tā aizsargjoslas zemi, aizliegts to sadalīt; 3) aizliegts izvietot lopbarības, minerālmēslu, degvielas, eļļošanas materiālu, ķīmisko vielu, kokmateriālu un citu veidu materiālu un vielu glabātavas, izņemot šim nolūkam īpaši paredzētas un iekārtotas vietas; 4) aizliegts ierīkot atkritumu apglabāšanas poligonus; 5) aizliegts aizkraut pievedceļus un pieejas pie kultūras pieminekļa; 6) aizliegts glabāt un izliet ķīmiski aktīvas un koroziju izraisošas vielas.

No lietas materiāliem nav konstatējams, ka konkrētajā teritorijā būtu paredzēts veikt darbības, kādas ir aizliegtas ar likumu.

Interneta vietnē https://mantojums.lv redzams, ka šim objektam noteikta individuāla aizsardzības zona 1,89 ha platībā un metros tie ir 100 metri. Tātad Aizsargjoslu likuma 8.panta prasības attiecībā uz aizsardzības zonas platumu ir ievērotas.

Turpat ir norādīta informācija par aizsardzības zonas uzturēšanas režīmu, kas jāņem vērā, lietojot un uzturoties kultūras pieminekļa aizsardzības zonā, proti: 1) jaunu kultūras pieminekļa daļu atklāšanas iespējamība; 2) ugunsdrošība; 3) kultūras piemineklim labvēlīga hidroloģiskā režīma nepieciešamība, 4) kultūras pieminekļa saglabāšanai un lietošanai nepieciešamā gaisa tīrība (nepieļaujot paaugstinātu piesārņojuma līmeni); 5) lai nepaaugstinātu trokšņu līmeni, kas traucē kultūras pieminekļa lietošanu; 6) lai kultūras pieminekļa uztveri un lietošanu netraucētu pārspīlēti spilgts un nelabvēlīgs mākslīgais apgaismojums.

Savukārt aizsardzības zonā, papildus Aizsargjoslu likuma 38.pantā noteiktajam, aizliegts: 1) veikt darbības, kas iznīcina vai būtiski pārveido kultūras pieminekļa aizsardzības zonā saglabājamās vērtības; 2) ierīkot atkritumu glabāšanas poligonus; 3) veikt darbības, kas izraisa grunts pārvietošanos vai noslīdējumus kultūras pieminekļa tiešā tuvumā; 4) glabāt vai izvietot sprāgstvielas vai viegli uzliesmojošas vielas, izņemot tam speciāli paredzētās vietās; 5) radīt vibrācijas, kas apdraud pieminekli; 6) palielināt transporta slodzi, kas negatīvi ietekmē kultūras pieminekļa saglabāšanu; 7) bez atļaujas veikt senlietu meklēšanu.

No minētā izriet, ka dzīvojamo māju apbūve, kas ir paredzēta detālplānojumā, nav pretrunā ar normatīvo aktu prasībām par kultūras pieminekļa aizsardzību. Apstāklis, ka kultūras piemineklim izveidota aizsardzības zona, nenozīmē, ka šajā zonā nav atļauta apbūve. Likumdevējs ir norādījis, kādas darbības ir aizliegts veikt un kādām darbībām ir nepieciešams izvērtējums par to ietekmi uz kultūras pieminekli. Kā redzams no tiesību normām, vispārīgi dzīvojamo māju apbūve kultūras pieminekļa aizsardzības zonā nav aizliegta.

[15] Lietas materiālos redzams, ka detālplānojuma izstrādes gaitā ir ņemta vērā kultūras pieminekļa aizsardzības zona. Paskaidrojuma rakstā norādīts, ka apbūvei paredzētajā zemē gar zemes vienību /adrese C/, kur atrodas kultūras piemineklis, zemes vienības dalītas aptuveni vienādos zemes gabalos. Zemes vienībās, kur šobrīd nav apbūve, to iespējams izvietot atļautajā apbūves platībā pēc brīvā novietojuma principiem, pēc iespējas attālinot no zemesgabala /adrese C/ robežas. Lai nodrošinātu kultūras pieminekļa aizsardzību un tā vizuālo uztveri, detālplānojuma risinājumiem veikta vizuālās ietekmes analīze. Vizuālās ietekmes materiālā (*sk. paskaidrojuma raksta 15.-19.lapu, lietas 34.-36.lapa*) norādīts, ka kultūras pieminekli ar apbūvi nav plānots aizsegt un tas būs saskatāms gan no detālplānojuma teritorijas, gan no dzelzceļa.

Turklāt, kā to pamatoti norāda arī atbildētāja, detālplānojuma teritorija tiks sakārtota, aizvācot būvgružus, būvmateriālu noliktavas, kā arī pārbūvējot un atjaunojot ēkas (*sk. paskaidrojuma raksta 13.-14.lapu, lietas 33.lapa*). Tas nozīmē, ka teritorijas attīstība uzlabos vizuālo izskatu, nodrošinot, ka kultūras pieminekļa aizsardzības zonā neatrodas degradēta teritorija. Tāpat arī Nacionālā kultūras mantojuma pārvalde par izstrādāto detālplānojumu ir sniegusi pozitīvu atzinumu.

[16] Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka no lietas materiāliem nav konstatējams, ka detālplānojuma teritorijā plānotā būvniecība varētu negatīvi ietekmēt kultūras pieminekli. Līdz ar to nav pamatots pieteicēja arguments, ka detālplānojuma izstrādes laikā nav ievērotas Aizsargjoslu likuma 8.panta prasības.

Kopsavilkums

[17] Apkopojot spriedumā norādīto, tiesa atzīst, ka pārsūdzētais lēmums ir tiesisks un pamatots. Detālplānojuma izstrādes laikā pašvaldība ir

uzklausījusi pieteicēju un sniegusi argumentētu un pamatotu viedokli gan par to, ka nav tiesiska pamata uzlikt par pienākumu trešajai personai izveidot gājēju celiņu detālplānojuma teritorijā, gan par to, ka detālplānojuma risinājumi atbilst arī kultūras pieminekļa aizsardzības prasībām.

Līdz ar to pieteicēja pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.–251.pantu un 289.-291.pantu, tiesa

nosprieda

noraidīt pieteicēja /pers. A/ pieteikumu par Jūrmalas domes 2023.gada 29.jūnija lēmuma Nr.259 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese D.Lubāne